

ALACA FANZIN

agustos • eylül • ekim. 25'

ALACA FANZIN

agustos • eylül • ekim. 25'

inkar ettik ki ikrar edelim
dişe dokunur laf söyleyelim
avazımız beyanımızdı
kırık rüzgar dizildik
susmayı gördük, öğrenemedik
ayıbımız bu olsun

Promet'in Kargası

Görelim kristal camdan ölümler mi kaderinmiş
Daha tanrı doğmadan karası kuru, kızıl şeytan'a siyah-parlak derini satmışsın
Cehennem kapılarını bağırsaklarınla süsledin
Başına insan bacaklarından
taç
Aç midelerden
panayır
Baş parmak tırnaklarından
– el ayak fark etmeksizin-
ordu
bakire zarlarından
kabuslar
yaratmışsın
Ölmelisin ki
Görmeli tanrılar
Tanrısızlığı
Genç oğlanların güçlü adelelerini
Tel tel
İlmek ilmek
Örmelisin ki
Tanrının doğumsamadığına inanalım
Sırat köprüsü sıcak
Gözlerin buğulanıyor
Sırat köprüsü kılıç
Üç parmaklık ayakların,
köpük köpük kanıyor
kuşçuk
gelsene
görsene
bakımsasana
yeniden peydahlasana
kaç hortlak yarattın
kaç yunan tanrısının
kısacık penislerinden

çarmıhlara gerdin

Kustun mu prometin ciğerini

-varedilmiş vadedilmiş

kendini varetmiş kendini vadedetmiş-

Aynı zamanda yok da etmiştir kendini, kendiciğini

O dev bedenini

Daha dev

O alev gözlerini

Daha alev

O onurlu yaratışını kendisini

Daha da onurlu

Zaferi için

Kavgamsamak için

İnsanlık için

Kendisinin altıyüz milyonda biri kadarcık

İğrenç insancıklar için

Fed-a etmedi mi

Ne ölünen/ciğeri pare pare edilenen

İNSAN

Çıkar o tepeye

Ne kibirli tezeklerden yaratılmış

TANRILAR

Yalnızca Promet ve sen varsın

Tanrılarının elindeki prangasın

Küçük kargacık

Asil prometheusun

Ciğerlerini

Benim ateşimi

Asil philos'u

Nasıl yersin

Kana bulanmış parlak şeytan tüylerin

Ağzın dolu ateş

Ağzın dolu kızgın kor

Elbet kursağından çıkacak

kederli baş

tüm uyanış

Andlardan mı
Prerelerden mi
Olimposdan mı
Ve hatta şanlı-mert-korkusuz
İçi sığınak giyecek dolu
Beşparmak dağlarından mı

BİLEMEM

Ama bildiğim bir şey var

seni çürükçül,
kuşların en adisi
en orospusu

birgün kus-acak-sın
tüm alevimizi
yiyip bitiremediğin öfkemizi

O zaman aptal kuş
O zaman sefil yaratık
O zaman ölümün en sadık neferi
Pis kanını pis uçurumundan aşahı akıtacağız
Derini yüzüp
Yakacağız seni

Komutanından kork zavallı piç
En güzel tüylerini tak bugün –parıldasınlar
Çünkü ölümünün yortusunu kutlayacağız bugün
Güneşlerden kediler oyduk
Güpgüneş kedilerimiz,
sırtımızla bir sadak şimdi
Elmaslardan yontulmuş pençeleri,
yüzükoyun kucak şimdi

kendi ciğerine yaklaşıyor ölüm kuşu
kırk gaklamaların
kuru uğultulara
acılı çıgıllara dönüşünceye dek
seni seyredeceğiz
müsterih ol

tasalanma

telaşlanma

gülmeyeceğiz

Ferhan Düz

Tutuklanan Bir Fetüs Gibi

gözlerimi yeşil boyayarak
dönüştüm sıcak kirkayağa.
kıvrandım, hacamat ettim böceği
kuyruğumu sıkıştırdım kapıya
kapı, karanlık bir demir
ben kapıda kuyruğumu bıraktım.
bir naraya dönüştüm sokakta kusulan,
başım gondolda bir ileri bir geri
ve kursağıma saplanan kelebek
sinek doğuruyor şimdi.
püsküllü bir süzülüğü oluyorum
kanayan dizlerimin.
hiç, yere düşüp, yara ettin mi dizlerini baba?
götür beni sarf ettiğin kelimelere;
evrenler kozlarını değiştirdi
yürüdüm, tembihlediğin gibi.
yokuşları kazıdım karnımdan
bir gül gördüm, döndüm sola
can parçalarına bastım
kesti ayağımı.
kesik ayağım, terlemiş sırtımla hatırladım
ölüye kar düşmesini.

bana çocukluğunu anlat baba
mermer taşına çiçek çizerken
döktüğün ilk gözyaşını anlat.
çünkü kuyruğumu geri alacağım
tek başıma inemediğimden ürküyorum,
elimden tut
ve bir aslan yavrusu olduğumu hatırlat bana.
parçası olduğum yelene sar
hatırlat bana çöllerin vahası olduğumu:

“bir küçücük aslancık varmış
çöllerde ko ko koşar oynarmış
babası onu pek çok severmiş
babası onu pek çok severmiş”

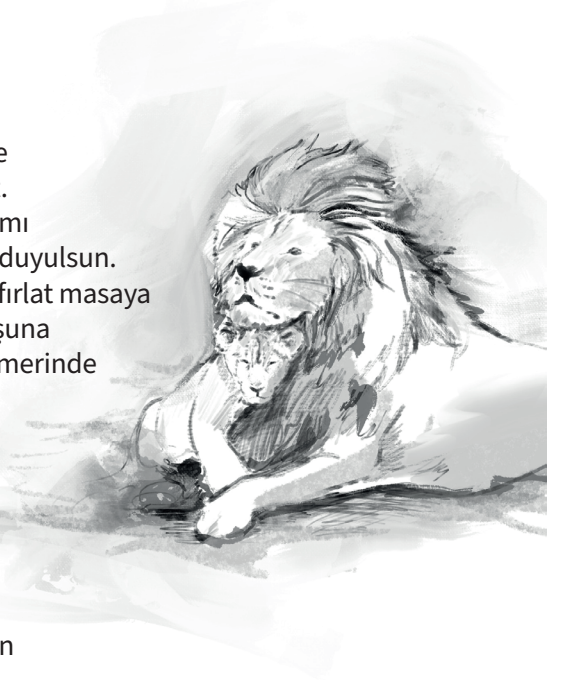
bak, asfalt yuttum
artık sırtımdaki kamburu tırmanıyorum
kendimi iyileştirmek için kendime tırmalıyorum.
hiç, yelesini keser mi aslan,
yeniden ceninliyorum kendimi içimde
bir kez ve bir kez daha ölmek için.
bir daha çömlek yap baba
ya da bana çocukluğumu unuttur.

bana gençliğini anlat;
annemi faşizmle ağlatırken polis
ilk parka bulduğun günü anlat
bana hiçbir şey olmayacağını söyle
ve insan olmak onurundan bahset.
sonra omzuna al kürdan bacaklarımı
kindar dünyanın en muzip gülüşü duyulsun.
tavla atalım, unutacağım terimler fırlat masaya
masa dayanamasın elinin savruluşuna
beraber zar arayalım bodrum mermerinde
sonra fısılda kimse duymadan:

“sen benim ca ca canımsın dermiş
sen benim ca ca canımsın dermiş”

içerden annem seslenmiş
içinde bir korku kurduyla,
bana yeniden güneşin doğması için
düşüş at bu sefer baba
ya da sarmaş dolaş tutunduğumu unuttur.

bana babalığını anlat;
müezzin sesiyle uyandığım sabah hatırına
baba olmalıyım dediğin ilk günü anlat.
tedirgin ve sallanan ayaklarımı
al benden ve götür
görmesin yürüdüğüm caddeleri kimse
salladığım ve kapının çarptığı, yarın flamasını
bahçemize göm.
sustur bu gece sessiz ağlamamı
anlat nasıl kaçılmadığını topraktan:

“aslan baba harbe gidince
aslan baba harbe gidince
küçüğün ra ra rahatı bitmiş
küçüğün ra ra rahatı bitmiş”

kesik ayağımdan can parçalarını cimbızlıyorum.
kendinden kendisini kaybederek mi
kendisi oluyor insan?
evim dediğinde evi bulamazken
içinde bile yer bulamıyor oysa.
veya kaydırdıktan yürüyerek çıkmayı
öğrenmesi kadar uzun sürüyor.
bana kanat yap baba
ya da bana kendimi unuttur.

durmuş kalple saatlerce halıda beklemeyi anlat;
bu sefer alışayım diye söyle:

“aslan baba harpte vurulmuş
aslan baba harpte vurulmuş
küçüğü çö çö çölden kovulmuş
küçüğü çö çö çölden kovulmuş”

beni dünyaya alıştır baba
ya da külden kil yapmasını öğret.

Doruk Gavaz

Resimleme: Elmakafa

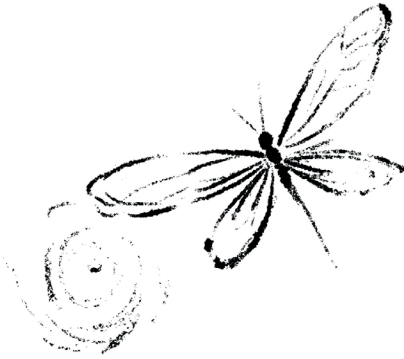
Deniz'altı Tutkulu Amfora

amforaya bastırđım tutku
kulaklarımdan bir uğultu geçirir
-gibi
-yusufçukların kanat çırpışı-
titrek bir duygu dolandırır bende
koyu, mavi bir karamsarlık kiti dağıtılır sokak sokak
içinde millerce gökyüzü
içinde binlerce su damlası
deniz altında bir deniz'altı
siyah küflü bir amfora'üstü
dalışlarımdan birinde çıkar kıyıya mavilik
deniz'altıma limansız bir iskele prangalı
nilüferlere konmuş heyecan
ve etrafta vızıldayan o tiz ses

-yusufçukların kanat çırpışı-
frekansı yakalar ve amfora çatlar
tutku artık özgür
artık gökyüzünde çiçekler orman açar
gün geçişlerinin -batım ve doğum- insana getirdiğı huzur
yaşamaktan, yaş almaktadır
insan büyüdükçe daha çok öğrenir
duygu başkalaşmaktır kendi içinde
bir impuls akışıdır yaşamak
çarklar birbirine vurdukça -devridaim- takırdar ruh
kendi kuramını formüle et
unutma
tutku şiirdir
şiir çözüme müteakiptir
amforalar kırıldıkça benlik ruh
birbirine içinde çözülecek

Yiğit Barut

Görsel: Elmakafa

Mensur

Lacivert ve bulutsuz bir geceydi. Yıldızlar ve dolunay kubbeye tutuşturulmuş gibiydi gökyüzünde. Söndüler. Yerine gri, daire şeklinde ve uçan ışıklı demir yığınları ortaya çıkmaya başladı.

* * *

Mensur, çadırın dışına toprağın üzerine yatmıştı. Başını iki avucunun ortasına almış, gökyüzünü izliyordu. Çorapsız çıplak ayaklarıyla toprağı hissediyordu. Üzerinde yattığı topraklar onun değildi. Annesi, babası ve kardeşleriyle birlikte dikenli çiçeğın ucunda çıkan yumuşak, beyaz pamukları topladıkları az ilerideki toprak da onun değildi. Babasından ve pamukta mevsimlik işçilik yapan tüm erkeklerden duyduğu cümleyi o da söylerdi: Ah bu tarlalar benim olacaktı, o zaman neler neler yapardım.

‘Neler yapacaktın Mensur?’ diye sormuştu ablası. Kıyafetlerini değıştirmeyi daha kendi başına beceremeyen, tişörtünü çıkarırken kafasını sıkıştıran küçük kardeşinin yetişkinler gibi konuşmaya çalışması güldürmüştü onu.

Mensur, özendiğı büyük erkeklerden öğrenip söylediğı sözün, daha önce defalarca söylemiş olsa da, ablası ona bu soruyu sorunca kavrayabildi. Bu kadar tarlası toprağı olsa ne yapardı? Yetişkinlerin verdiğı cevabı hiç duymamıştı. Onların soruyu soracak kadar vakitleri vardı. Cevaplamaya başladıkları anda bir ses duyarlardı uzaktan: Paydos bitti!

Mensur, ablasının yüzüne bakarak düşündü. Bolca dondurma getirirdi tarlada çalışan çocuklara. Sütü buzluğā atıp dondurunca çıkardıkları suyu ayrı yağı ayrı donmuş, kokusu tadına hapsolmuş süttten kurtulmak isterdi. Çikolatalı külahlı hazır dondurmaları yiyecekti serin serin. Tarlanın hemen yanına büyük, koskocamandan da büyük bir çukur kazdıracaktı. Bir güzel havuz yaptıracaktı. İçindeki suyu tuzlu denizden getirecekti.

Ablası gülererek dinliyordu. ‘E akıllı, koca deniz var. Bu tarlalar senin olursa denizin kıyısından ev alsana. Doyasıya yüzersin.’

Mensur, duymazlıktan geldi ablasının onunla dalga geçişini. ‘Öğretmen de alacağım.’ dedi. ‘Pamuğā yetişelim diye okuldan erken ayrılıyor. Haziran’a kadar bekleyip karne alamıyoruz. Derslerden anlayamıyoruz. Öğretmen de alacağım. Gelsin ben tarladayken anlatsın bana.’ Ablası ona baktı. ‘Bu tarlalar topraklar senin olsa çalışmana gerek kalmaz. Okulda istediğın kadar kalırsın.’ diyemedi. Çünkü o da bilmiyordu, ayağının altını sıcaktan yakmış bu topraklar onun olsa doyasıya okuyabileceğini.

Şimdi bu toprağın üzerinde göğü izliyor Mensur. Yandaki çadırın içinde ablasının, kardeşlerinin, anne babasının horlamaları iç içe geçmişti. Ablasına sabah uyandıklarında tarlalardan vazgeçtiğini söyleyecekti. Hangi pamuk gökteki yıldızlardan daha güzel olabilirdi? O, göğü almak istiyordu. Tamamına da ihtiyacı

yoktu. Şu gördüğü, izlediği kadcrcığı onun olsa yeterdi. Bahçesindeki ağaçlardan meyve koparan çocukları kovalayan adam gibi de olmayacaktı. Gelsin ne kadar çocuk varsa, yıldızlarını paylaşmaya hazırđı. Yenileri çıkardı mutlaka bu yıldızların. Dolunaya baktı. Koskoca gözükü gözüne. Çocuklar istediği kadar yesinler bitmezdi ki bu.

Birden gök karardı. Mensur ne olduğunu anlamadı. Gözlerini kapattığını sandı. Göz kapaklarını kocaman açtı. Hâlâ karanlıktı. Parmaklarını gözlerine götüşdü. Canı yandı. Göz kapaklarının açık olduğundan emin oldu. Neden her şey karar-mıştı.

Uğultulu sesler duymaya başladı. Gözlerinin önünde, önceden yıldızların ve dolunayın olduğu yerde, gri parlak yuvarlak tenekeler uçuyordu. Aklına televizyondan babasıyla izledikleri filmler geldi.

UFO'ydu bunlar. Gelenler belli ki uzaylıydı. Çığlık atmaya korkuyla. Ama sesi kâbuslarında olduğu gibi hiç çıkmıyordu. Yandaki çadıra koştu. Eliyle sarsmaya çalıştı. İçindekiler uyanmıyordu. Arkasında daha güçlü bir ışık belirdi. Mensur'un onları uyandıracak vakti yoktu. Işığa döndü, kavga etmek için koştu. UFO'dan yere inen ışıkta bir çocuk belirdi. Şaşırdı Mensur. Yaşıtı bir kız çocuğu gülümsedi ona. 'Mensur' dedi 'göğu gezmek istemez misin? Bir tarla gibi düşün. Tek farkı çıplak ayakla basamıyorsun. Bizimle gel, gezelim.'

'Ama' diyecek oldu Mensur. Kız onu anladı. 'Merak etme. Dolunay gidip güneş gelmeden döneriz. Anlamazlar bile gezip geldiğini. Kızamazlar sana, nereye gittin demezler.' Eliniz uzattı Mensur'a.

Mensur uzatılan eli tuttu. Işık onları yukarıya UFO'nun içine çekti. Mensur, yukarı çıktıkları yerden bir anlığına aşağıya bakınca toprağın üzerinde hâlâ uyuyan kendini göşdü. Bir de çıplak ayağının yanındaki akrebi. 'Ben hâlâ orada mıyım?' diye sordu şaşıarak.

'Hayır.' dedi küçük kız. 'Sen en güzel geleceğe gidiyorsun. O artık başka biri.'

Abdullah Furkan Doğan

Fotoğraf: Öykü

Ulumayı Dinleyen Çelik Kelebek

yani bu sindirilmiş bir gözyaşının serpilmesidir
göğ yüzüğüne sıkışmış düşlemimize
kadim bir ayettir kelime ama çok tazedir

gölgelenmiş ağıtlarımızın dışı vurumudur
örtünmüş muhtaçlığımız rüyalarımıza
bir karanlık aramıza sızar ve umarsızca uyur

zamanın akışkanlığı yorgunluk olur iner saçına
iç içe geçiyor ise evet hem de arsızca
herşey mavi ve gri oluyorsa böylece
bu korkunç bir şüphe!

o vakit kulaklarımızdadır;
kendi kuyruğunu kendi kesmiş bir beyaz kurdun
aç gırtlığından hınçla kustuğu uluma

çürüyen sokakların köşe başlarında
silik adamlar yüzü olmayan suratlarıyla
bir kelebeğin kanatlarında ışıyor mavi neon
ve ölmek için yağmuru bekliyor
gelecek bahar ama bu son !

Emre Andersson

Görsel: Aleyna Barlı

Bir salyangozun taze ve nemli izlerini andıran gözyaşlarıyla fısıldadın:
Çalılıkta bir tilki kazıyor gül ağacının dibini
Kazıyor kazıyor
Gül ağacının dibini
Güneşten usanmış, derin bir gölgelik istiyor belli ki
Çocukluğun, yanı başında düşük omuzlarıyla zarafetsiz,
eğilmiş bakıyorsunuz ufka
Herkes kalanlara üzülür terk edenlere neden şarkı yazılmaz diye soruyorsun
Yaşamın koskoca akışında paha biçilemez
Bir noksansın
Sürülmüşsün cumhuriyetinden
Yaz sokaklarında terli çocuk gürültüsü
Gözlerin
Hepimiz suç ortağıyız bu cinnetin cehennemin
Çıplak buğday karnındaki leke doğduğun
Zamandaki yerinde duruyor
ömrünün sonuna kadar da yerinde kalacak

Aşkın Keskin

Psikosomatik Bozukluğum

olacaktı ölmeden önceki son 7 saniyem
muamma?
değişen focusum
yarattığım benliğim

Görsel: Elmakafa

...
karşılaştığım silüetle başabaşken
kemiriyordu hücrelerimi aynadaki serserim
ben zannettiğim sen olan benle BAŞbaşayken
buldum sonunda sende kaybettiğim ben'i
Baçucumda.
ben'den çıkıp siz'e... biz'e...
hepimize sövdüklerimizle yüzleştiklerimize
anlamsızlığımıza, gayesizliğimize...
Bize...
kahramanı filmimin içindeki
KALBİMİN derininde sandığım şimdiki çöplüğümde...

Senem Uras

Peşkeş Çeken Kanbur

Beygirlerin görmeden tutunduğu eyerlere bakınırken,
Yirmi devirde bir sivrisinek izine rastladım.

Sözleri güneşi yansıtan pencerede saydamlaşmış,
Üç parmaklı, soluğa saydam bir çerçeveyi anlatıyor.

“Günü bilmelidir duvarın göğsüne dayananlar, çünkü kelebeklerin bir zamanlar takvim okuduklarına şahit oldum.”

Anne bağrında tımarlanan tayları uyutan masalın,
Neden bi sivrisinek tarafından yazıldığını anladığım gün.

Cumartesi, saat Pazara kambur kala,

Kanatları şişenin mavralarına eşlik eden üç gencin tek sofrasındaymışız.

Kapak sesi son kez duyulduğunda, artık bi kelebeğin yalnızca iki kanadı olabileceğini gördü paydanın payları.

Ahalinin kapağı örten payları, gökkuşağını ikna etmiş ve yansımalarından anlamışlar pencerenin şeffaf olduğunu.

Aç kalan sivrisinek, o günün anısına bir resim yansıtmış pencereye.

“Renkleri bilmelidir duvarın sırtına konanlar, çünkü kelebeklerin bir zamanlar çiçeklere imrendiğine şahit oldum.”

Ali Kuzey Keleş

43. Ölüm Mektubu

kurdelaların sarısı güneşle değil sıtmayla yoldaş

beni kurtarma, konuşur

yaz gecelerinde gömülmek için sabahı bekleyen ölümlerle buluştur

kazanda kaynayan düşlerimizin dumanı tüterken

Hak ederek kazandım ölümü

fakat ölüm, beni hak etmeden yürüyor

herkes nasıl bekliyorsa sabahı,

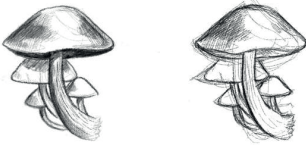
ben de öyle bekliyorum

sabah, bir ihtimaldir

devlet bile bazen kanar sabahın ihtimaline

sabah, bir ihmaldir

yaşamakla arası laçkalaşmış her kimse için

Görsel: Abö

Ecem Aslan

Sardunyayı Odaya Bırakmak

halikarnas üzerindeki tüm evler pansiyon artık
[çiçekleri görmek isteyen
kıyıda biraz uzaklaşsın]

oradan buraya
nereden baksan 100 kulaç vardır
kaç dalganın içinde kıvrılır yeşil yosunlar
kumlar doluyor saçlarıma

taş yolda yürümek
yürümek bu akşam vakti
isim seçemiyorum sana
kime sorsam yanlış diyor adına
uzaktaki kaleye vuracak siluetin
artık yoksan da
ben her gece orada göreceğim seni

kayıklar aya varmayacak
ama ben kraterlerin kenarlarına oturup
bir olta sallayacağım
iç denizine

orduların ilk hedefi sen olacaksın

İrem Ateş

**Görsel:
Aleyna Barlı**

Günöte

cemrelerden de önce düştün dilime,
bu bir istihramdır soluğumda.
gece sırtını dönen güneşinle,
bilmem, kaç kere taşıdım baharı kamburumda?

göçebe kuş gibi yorgun,
yatak döşek suskunum.

sen yanılgısının serabında,
yıkımında yıkanıyorum senden arınmaya.
bir hevestir gıyabında mevcudiyet
bilmem kaç kere yeşerttim yaşamı harabende.

bir seher vaktinde avare,
sersefil meftunum.

Irmak Çınar

DSÖsel Sorunlar, Çekmeyen WiFi, Siz Hiç Küvette Yıkandınız mı?

Kırk dokuzdan beri
Örgütlenmiş Dünya Sağlığı
Amerikan tipi tedaviyi dayatır
Yalnız, yoksul, arızalı halkı
Kaliforniyalıların yalnızlığıyla bir tutar,
I Geçenlerde tanı konuldu bana
Anlatsam bir sussam iki hikaye I
İki hikaye, bir komedi, bir trajedi
Dünyayla bağlantın mı kesildi?
Üzülme çocuk,
Bu çorak topraklar asırlardır bizim dünyamız,
Beğenmezsen kuzeye çık
Veya yabancı hayranlığıyla dolup taşıyorum,
Yabancı olsun gerisini salla dersin
Güneye inmeni söylerim
Anlarsın ya
WiFi yok, dünya hâlâ var
Kompakt yapıda,
Sıkıştırılmış, tıktıştırılmış, önüne serilmiş
Duş almanın sırası değil
Duş zaten yok
Küvet de yok
I Ay ay ay! Siz hiç küvette,
Evet küvette yıkandınız mı?
Bizi, kadınları, hayal ettiniz mi?
Bacak bacak üstünde beyaz ten,
Tahrik edici, heyecan verici, sevic
Yalnız hayatım şunu unutma;
Yetmez cebindeki paran,
Yetmez seviyesi sınıfının,
Bulamazsın filmlerde izlediklerini
Beni zaten bulamazsın
Unutma yakışıklım
Senin yalnızlığın
Kaliforniyalının, Nevadalının, Teksaslının yalnızlığıyla bir
Saçmalama çocuğum
Tabii ki onların sorunlarına göre
Onların tepkileri, yaşadıkları, travmaları
Belirliyor senin tanını
Çok konuştum, dön arkanı uyu I

Görsel: Daphne

Berkay ismet

Kedilerin Ölümü

geleceğin yaraları
öper ellerimi
şu an suskunsa dünya
ses yoksa kalp atışlarında
bilirim ki
gökyüzü yırtılmakta
geceyse bir battaniye
geçmişin oyuklarıyla
mevsimlerse kışı vurunca
buz tutmuş ellerim
küçük bir kıza dönüşüp
yok olur
üzerimdeki battaniye
annemin ellerini taşımakta
dünya, dünya, dünya
sana ait değil bu soğuk yara
buz yüklü kamyonlar belirir
evim dediğim yerin kapısında
içimde güneş kadar bir sıcak
akıyor, akıyor kalplerden
parmak uçlarıma
bir bayrak oluyor
kollarımdaki çizikler
uzakta tekrar tekrar ölüyor
koluma saldıran kediler
“kedi kalmadı artık dünyada,
bayraklar isyanla iner aşağıya
asla bir yaranın olabileceği kadar
dürüst olamadın”
akışkan hala hayat
bazı duygular kayıp
çıkışları kapanan oyuklarda
önümdeki yıllanmış kağıt
yalvarır, yalvarır
yoksa artık atmayan bir kalp mi
ses çıkarır
mürekkep tutmaz bir sayfayla
baş başa

Görsel: Abö

yıldızların ağıtı yayıyor
gökyüzü yırtıldıkça
yara yutan boşluğa
“al, sana doğmamış kelimelerin
mezarını veriyorum
parmak uçlarınla soluk almanın
yollarını öğretiyorum”
ben gözyaşı dökmezken
ıslanmaya başlar,
fazlasını vadetmeyen bir harf
yazılı üzerine
ve bir kırmızı yayılmakta
hayat kadar
büyük bir sayfada

Görsel: Abö

Ceren Yenideniz

Fotoğraf: Abö

Artık kalbimde her sızı hissettiğimde
seni hatırlamayı bırakıyorum

Yakup İskender

İnziva: Kendini Sindirmek

Kendini keşfetmek, kendini öğrenmek, kendinin farkına varmak. Tüm bu ifadeler benliğe dair gerçekliği gerçek görmeye karşı sergilenen etken bir içsel gücü imliyor. Varlığını duyumsamaktan bir saniye olsun sıyrılmadığımız, mutlak anlamda içinde yaşadığımız “ben”i bize keşfedilecek, öğrenilecek kadar yabancı yahut uzak kılanın ne olduğunu merak etmeden edemiyorum. Öz farkındalık kuşkusuz birey ve toplum refahı adına önemi reddedilemez bir değer. Ancak bu değer geliştirilmesi adına ortaya koyduğumuz çabanın kudretli görünümünün satır aralarında bu çabayı meyvesizleştiren, onu sonsuz bir sarmala dönüştüren bir göz ardı ediş okuyorum.

Kim olduğumuzu bilmemeyi bir önkoşul değil tercih olarak ele almayı deneyeceğim. Bu çabaya girişmemi tetikleyen, yakın zamanda bir ders kitabından okuduğum psikoloji vakasından bir kesit: “35 yaşındaki Elizabeth, seanslar sonucunda annesine benzediğini fark etti”. Bu alıntıyı ilk okuduğumda kendi kendime “Kime benzemeyi bekliyordun ki, bana mı?” oldu. Alıntıyı benim için ilginç kılan, kişinin yetiştiricisi olan ebeveynin kişiliğinden bir şeyler kapmış olacağına dair temel farkındalığın basitliğini tamamen reddediyor; bu bilginin edinildiği anı bir çeşit epifani olarak yansıtıyor oluşu. Bu aydınlanmanın otuzların ortalarında yaşanıyor oluşu da şaşkınlığımı besleyen bir diğer unsur. Bu aydınlanmayı deneyimleyen kişinin yetişkinliği boyunca söz konusu farkındalığın gelişimini engellemek adına özel bir çaba sergilemiş olduğunu var saymadan edemiyorum. Yıllarca süren ilişkisi boyunca suistimal edildiğini ilişki sonlandıktan yıllar sonra “keşfedenler”, onyıllar süren hayat başarısızlığının nedenini gece tek başlarına otururken bir anda anlayıverenler de aynı çabayı sergilemiş olmalı.

Bu tür yaşanmışlıklardaki hakikatı bir başkasının hayatını incelerken okumak oldukça kolay. Örneklendirdiğim var sayımsal kişiler söz konusu aydınlanma yahut keşif gerçekleşmeden önce hayatlarını gözlemleyen diğerleri tarafından defalarca kez uyarılmış olmalı. İnsan zihni, deneyimi olduğu şekliyle tanımlamakta yalnızca deneyimleyen kendisi olduğunda, bilgi “kendisi”nin anlatısının bir parçası olduğunda tereddüt ediyor. Bu kendini kandırma potansiyelinin, kimlik ve anılara dair basit farkındalıkları bizlere birer “keşif” olarak andıranın varlığını reddetmenin olanağını arıyorum. Bu işe girdiğimde ise aklıma gelen ilk olgu düşünme eyleminin bilinçli reddi. Elizabeth yahut diğerleri, tek başına kaldıkları anlarda, aydınlanmış anlarında öğrendikleri gerçekler tarafından kuşkusuz rahatsız ediliyordu. Bu anlarda zihni işgal eden, ona deneyimin olumsuzluğunu, iradenin yetersizliğini, mevcut durumu değiştirmenin zorunluluğunu hatırlatan bilincin akışını durdurmak adına sergilenen çaba, söz konusu gerçekliğin “gerçek” algılanmasının önünü kesiyor olmalı. Bu, kişinin odağını dağıtmak yahut inzivayı sonlandırmak adına gerçekleştirdiği herhangi bir girişimle mümkün olabilir.

Ağır yaşanmışlıkların reddinin insanları gerçeklik algısından tamamen kopardığı psikoz vakalarını, birçok zihinsel bozukluğın altında kişisel gerçekliğin reddinde ısrarcı olmanın yattığını biliyoruz. Dolayısıyla kendini kandırma potansiyelini, bu potansiyeli ortadan kaldırmının olanaklılığını incelemek birey refahı adına da önem ihtiva ediyor. Kişiye sonradan gerçekleşen bir kabullenme yahut kavrayış yeteneği ile değil, içinde yaşanan gerçekliğe dair farkındalıktan bir saniye dahi kopmayarak kabullenişi ertelemeyen bir niteliklikle donanımlandırmak söz konusu potansiyeli ortadan kaldırmının tek yolu olsa gerek. Bunun mümkünlüğünü sorgulamaya başladığımda ise zihnim mutlak bir inziva fikrini ziyaret ediyor. Elimizde düşünmek için kendimizden, kendi deneyimimizden başka bir şeyin kalmadığı yalnızlık anlarını yaratmaktan kaçınmak yahut bu anları her seferinde bilinçli olarak bölmek sözünü ettiğim niteliği geliştirmenin önündeki engel olmalı. İnzivaya zel sergilenen, mevcut bireysel gerçekliğin tüm ağır taraflarını anımsamak adına sergilenen cesareti ortaya koyduktan sonra, bu gerçeklikle tam temas kurmanın doğal bir sonuç olduğu kanaatindeyim.Yaşanan bir günün ardından kendini bilinçli olarak, dış uyaranlardan soyutlayarak yalnız bırakma eylemi bana yemek yemek ve sindirim yapmak arasındaki ilişkiyi hatırlatıyor. Zihin, kendisiyle başbaşa kalması için gerekli koşullar sağlandığında ve gerçekliğin anımsanmasından duyulan rahatsızlığa karşı konularak bu koşullar korunduğunda taşları yerine yerleştirmek, yaşananları sindirerek onlardan sorumluluklar, alınabilecek önlemlere dair çıkarımlar yapmaya vakıf.

Bu noktada, “ben”e dair ayan açık bilgilerin kriptik bir nitelik kazanarak aydınlanmalar sonucunda elde edilebilen bilgilere dönüşmesinin altında yatan çabayı, inzivadan bilinçli olarak kaçınmak yoluyla sergilenen etken bir çaba olarak tanımlayabilirim. Bunun gerçekleştirilmesi ile inzivanın doğurduğu anlık bulantı, yaşam sresinin tamamını olumsuz etkileyen halının altına sprmeler ile takas edilmiş oluyor. Yalnızlığın en çıplak haline zaman zaman, bilinçli olarak dalmanın bir rutin haline getirilmesi ile benliğin bilgisi fark etmek, keşfetmek, öğrenmekten uzak; zaman ile eşgüdümlü ilerleyen basit bir iğgr sayesinde elde edilebilir.

Koray Kurtoğlu

Fotoğraf: Doruk Gavaz

Park Güzelleri

Geceleyin gazeteler okunmaz,
böyle söylerdi Büyük Ökkeş.
Hesaplı olmasıyla bilinirdi.
Kahvehanede
bazen yıkıp dayanamayınca da hemen kuruverirdi.
Bir Allah'tan diğeri devletten çok korkardı.

Çarşının kapısında ejderhalar beklerdi
sandık oyardı ve tütün içerdi
gelinlik kızları gelince tarağını yalayıp
kaşlarını ahıra yatırırdı
ateşin nedeni ejderhalar olmalı
bir rüzgâr kopunca Haydar'dan
ateş çarşayı alevlendirir
ve uzaklardan bir çift kız daha görürdü
park güzelleri... Ağzındaki buğdayları boşaltır
konağın hayata bakan kısmı
çıldırırdı beyaz çarşıfa.
Uydurma laflar türerdi kışın
Ali Ağa'nın eli böğründe
ağız donar ama yine de Maraş diye tuttururdu.
Akşam olunca Büyük Ökkeş'in saltanı sönerdi.
Koltuğunun altına atılmış ekmeği
ocağına götürürken söverdi yine
geceleyin gazeteler okunmaz.

Mehmet Öner

Masaktarak'ta Hafta Sonu

Camları kapalı sıcak kalabalık otobüs
Sağda babanın önünde bebek arabası
Tahminimce içinde ucuz et, poğça, biraz sebze, kömür
Bugün cumartesi diyor
Karşılık vermek istiyorum, sesli
“Tatil başladı!”
Otobüs birkaç ilçe değiştirence
Üstüme tam oturan, üstünde oturduğum
Masaktarak'ta iniyorum
Yüz kırk dokuz buçuk kişinin istikameti burası değil
Bir sonraki durak, Kasamrakat'ta inecekler
Havalimanına yahut mesire alanına gidecekler
Onlara uymam benim yerim burası!
Çürük barakam, bozuk arabam
Boyalarım, ördüğüm duvarlarım
Burada ikamet ediyor
“Durup düşüneneğine
İşine dön çimento karıştır!”
Çimento karıştırırken düşünemez miyim?
Beni azarlama iç sesim
Karıştır karıştır karıştır!
Çimento hazır!
Yarım insan...
Yarım ekmek...
Yarım sanat...
Tuğlaları üst üste biraz çimentoyla
Eğim açısı 83 derece olacak şekilde
Dizdim, hazır ettim üç duvarı
Boyam çok cıvık, renkler yerinde durmuyor
Yukarıda uçak seyirde
Bu çirkin duvarlardan hoşlanmayanlar uçaktan atlamakta
Islak boya tutuyor cesetleri
En azından sanatım tamamlanıyor
Hâl bu savcım, ben kimseyi alıkoymadım!
Cesetleri mi parçalamışım?
Duvarlara ben mi yapıştırmışım?
Yapmadım!
Hem ben yalnızca sanatçiyim

Görsel: Abö

Havin Özer

Bilirkişi

bilinmedik bir kadından bilindik bir bilirkişi raporu aldım
damla sakızlı türk kahvesi de yanında hediye geldi
gıybet yazıyordu fincanın baş köşesinde,
ana akıma uydurulmuş bir tanımı vardı gıybetin
yavşaklık yerine bir bilgi aktarımıymış

kimlik sordurtacak kadar küçük gözüken bir doktora öğrencisi
septum ve dudaklarının ahengiyle bir tanrıça
düşünemezdim onu septumsuz
tam bir bilirkişi!

eylemin doğruluğunu bulduğün kitle belirler de ondan
onun taraklarında öyle bir bez bulamazdınız,
kötüye kötü demesini becerebilen bir kadın
ölene kadar senin fotoğraflarını çekeceğim

ticaretçi her zaman muhafazakârdır,
kimseyle ters düşmek istemez
“ben düşeyim bırak, ne olacak”

_

işte o anda açıldı çelikten kalp,
fal taşı gibi oldu gözlerim
açıldı cüzdanım şişman bir Amerikalı gibi
“haydi para harcayalım”

çok yükseldim sana hukukçu
gel benimle, tüm ülkeyi manyak gibi gezeceğiz
ülke ülke örölmüş kâğıttan zincirlerden kurtulduğumda ise
bütün dünyayı gezeriz.

ama

en son Ankara’ya gidelim,
en iyisi en sona kalsın

Berkin Zobi

Yeni Kıtalar Doğru

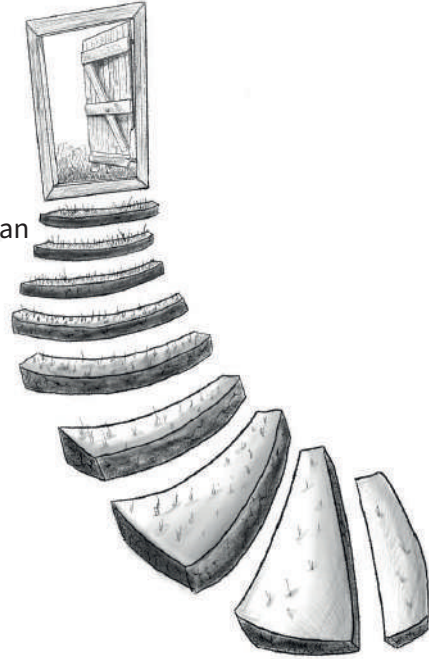
Aşılamayacak denizler çekildi önüne
Şöyle ya da böylesinden günün birinde
Tüm heveslerinin penceresinden bakarken
tam da dünyanın en kalabalık meydanlarına varan
tenha sokakların kaldırımlarında
unutulmuş insanlarına bakarken

Ödenmeyen bir borcu kaldıysa eğer
veyahut henüz kanıtlanmamış denkliklerin
Ve aksiyomların ve özellikle de
açık unutulmuş televizyonların
bakımını yapmaya gelmiş
meslek liseli servis çalışanlarının
en hakiki ve tüm yoksulluklarıyla beraberinden
aldatmadan da yoksun yardımlarıyla
Tokasını yeni tamir ettirdiği bir kemermişçesine güvenerek
Açılrsa bile bu açık denize
arkasındaki rüzgâr terk ettikleridir

Arkasındaki rüzgâr özler onu
Duysun ya da duymasın
Kesindir ki o fısıldar onun adını
Ancak asla gelmez duymazlıktan
Kaybolmadığı müddet dönmez rüzgarının yolundan
Üstelik o anıları yaşatmaktadır o rüzgâr
Hışkırdattığı her yaprağın muhtaçlığında

Fakat mahcup olmasın hiç kimse
Herkesin bir rüzgârı vardır elbet
Faizsiz herkese bir deniz
Her birimize ait bir yıldız
Ve keşfedilecek yeni kıtalarımız
elbette bulunmakta herkese

Cevat Adil Bezirgan

Görsel: Abö

Yok ol, ben hatırlayacağım seni.
Asabi fırtınaların kuş tüylerini savurduğu gecede
Aklımın en narin köşesinde
Bir tül perdesi çekiliydi yalnızca
Üfleyeceğim
Değsin benliğine, bir anı daha borçluyum
Sen hatırlayacaksın beni
Kaybettiğim gözyaşlarına, kahkahalara, sözlere ve sana rağmen
Kaybolmama rağmen
Bir fısıldayacaksın kapı aralarından
İrkilmemle
Göğüs kemiklerimi kıracağım
Etten çıkacağım, yumruğum boğazıma dayanacak
Düğümleyeceğim
Gittiğim yerde yoksun
Gittiğin yerde ne var
Acıyı sökebildiler mi bağrından
Dönebildin mi bir feryada
Huzurdan bir şato yapabildin mi
Kayan yıldızları yakalayıp, taktın mı saçlarına
Canım bir parmak hizasında, anlığımın tam ortasından
Nasıl kaçmayacağım
Tutmayıp bırakacağım
Dalga dalga eriyip giderken parmağınım izi
Ben kaybetmeden kayboluyorum
Tıpkı senin gibi
Orada, kaldırımlar senin adımlarına dizilecekler
Çiçekler aralarında parlatacak renklerini
Güneş ilk defa yakmayacak
Rüzgar üşütmeyecek
Kendini sunacak sana, göğsünü ıltıacak
Dikenler kanatmayacak bizi.
Develer pamukları çiğneyecekler
Kargalar güneşi sevecek ve ben
Karanlığımı kapılar ardına kitleyeceğim
Loş ışıklı uykusuz geceleri
Kağıttan uçaklara bürüyüp mavi semalara göndereceğim

Uyku vakti geldiğinde
Mayhoş, zamanın tadı mayhoşken hepsi kaçacak
Bülbül dilsiz, biz sağırken
Yokluğunun kapladığı odada
Uyanıkken, bütün yücelere karşı
Tanrılar yaratacağım, bir anı fazlası için.
Seni hatırlayacağım.

Yağmur

YAŞAM YANIYOR!

Görsel: Abö

Nef'ten Bir Deniz

Kendime bir çarşaf biçtim, patron çıkardım
o gergin sonucu türeve alınmış
temâşadan gelen saçları
geceden bir kadın bir bakır çalığı
giysimi nef'ten bir deniz
hâllolup ayartıldı, içersinde yıkadım

dönen yahut giden sürgüne
koca kuşlar, yemişler kenti
karnı değişik Bâbil.
Yollarında geceden saçları bir kadın
suratı Batılı üvertür
küllükte ezer gibi sigara külünü
sönmüş sigarayla kentinde Bâbil'in
haberi yok bizden

kuaföre boyatalım bakır çalığına saçlarını
çıkıp zigguratın tepesine
kovalayalım rahipleri eylerken akşam.

Yusuf Öz

Tadej

biz bulaşık muharebesiyle daldık uykuya
bin yıllık hınç
ah
o
garip çanaklar

biz viraj sesleriyle daldık uykuya
vardır bazıları
ya
ma
yok
ancak cenazeleri beklenir

biz gözyaşlarından avuçlarla daldık uykuya
gözünden uzakta
slovenya'nın falancı köyü
gönlün
ça
şa
zincirlerimin arasında

Murat Mert

Görsel: Elmakafa

Çürüme Protestosu

Ağzımızda anlamı kırılgan kelimelerin tadı var
Susmakla silinmiyor sesimizin morarmış çürüğü.
Hangi ışığa dokunsak kalbimiz nemlenmektedir
Boşluğa isim veren karanlık huzur döküyor içimize.
Ayrılıklar da eskidi gidecek kimsemiz kalmadı
Veda mektuplarını bıraktık artık yazacağımız herkes gitti.

Masalımızda neşter izi derine inmiş yırtıyor uykumuzu
Kim kalmış gecede hangi gölge düşer penceremize?
Dağınık gelen güne oturan yok artık zaman eskidi
Bitmiş bir şarkıya ağlayanlar ses veriyor sadece.
Yalnızlığına sevinenler bekler hep ölmeyi
Uğurlamak kalır gelmeyecek olana çürüme protestosu.

Gidenler en çok gülüşleriyle hatırlarsın resimlerde
Hiç silinmemiş gibi ayak izleri kalsın kapı önlerinde.
Ne telaş kalsın boşlukta ne de hüznün cehennem kalacaksa
Uzak diyeceğiz baş ucumuzda yıkılan gökyüzüne.
Birileri çıkıp gelsede sırtımızı dönecek duvar yıkılsın

Murat Boğurcu

Ölümünden Öte

“Ne diyorsun hocam, yaşar mı daha sence?” “Tümör bayağı bir ilerlemiş. Bilinç kaybı, nöbetler, panik atak, damar tıkanıklığı falan derken şu an yaşıyor olması zaten mucize.. Ama tabi ilerisi için çok da bir ihtimal verebileceğimi sanmıyorum. Sancıları da arttı üstelik..” Öteki doktor ilgisiz bir edayla başını sallayıp yanındaki meslektaşına (onun da hali yanındakinden pek bir farklı sayılmazdı) “Hmm.. Yaşı kaçtı peki?” “21 demişti sanırım. Tabi onun dediğine de bir güven olmaz ama..” Yanındaki anladığını belirten bir bakışla sözü devralıp “ Gençmiş de henüz bayağı.. Yazık. Neyse bugün arkadaşlarla yemeğe çıkıyoruz. Talatpaşanın orada yeni bir yer açılmış diyorlar. Herkes et yemeye oraya gidiyor. Eh, orada görüşürüz seninle artık..” “Tabi hocam neden olmasın, önce bir kurtulalım da şuradan..”

Bunlar herhangi birisinden duyup da herhangi bir anlama kavuşturabildiğim en son cümleler. Gerisi.. Gerisi benim için kopuk, anlamsız, kafa karıştırıcı film sahnelerinden başka bir şey değil.

Yaşım yirmi birmiş. Vay be, (doktora hak vermeden edemiyorum) bayağı da bir gençmişim aslında.. Ama o doktorlar sanki ölmek üzere olup da bunu bir türlü fark edemeyen birinden bahsediyor gibiydiler. Garip.. Bir de şey dediler.. Dur hatırlayamadım şimdi. Ha Tümör! Kanseri miyim yani ben şimdi.. Yok be, yanlış duymuş olmalıyım, içimi boş yere kötüye yorup duruyorum işte. Birazdan birisine sorar öğrenirim, neyim varmış neyim yokmuş diye..

Bir on, on beş dakika geçmişti ki odamın kapısı ani bir gürültüyle sonuna kadar açıldı. İçeriye asık suratlı, yorgun, aceleci bir hemşire girdi. Orta yaşlı olmasına rağmen saçları beyazlarla dolu. “Sorsam mı ona?” diye düşünüp duruyorum ama suratının bu hali beni ürkütüyor. Nasıl anlatsam nefretini kusacak yer arıyor gibi bir ifadesi var; umursamazlık, öfke ve iticilikle (bir insan bu üç özelliği birden nasıl bir bünyede barındırabilir inanın ben de anlayamadım) dolu bir putu andırıyor bir şekilde. Ama en sonunda merakıma yenilip çekine çekine soruyorum: “Şey.. Hanımefendi, ben ne kanseriyim biliyor musunuz acaba?” Tam da içime doğduğu gibi kaşlarını çatıp hınçla bana “Ne bileyim ben be! Kimseye sormadan mı şimdiye neyim var benim diye? Her gün görüyorum seni burada..” Sesinin aniden böyle yükselmesi kafamı zonklatmaya başlıyor. Cevap vermeye çalışsam da bir türlü beceremiyorum. Çok geçmeden de odadaki işini kafadan sallama bir şekilde bitirip kapıyı ardından “Şak!” diye kapatıyor. Kafamdan kurmaya başlıyorum :“Kötü bir şey mi dedim ki acaba ben ona.. Keşke gitmeden bir özür dileyebilseydim..”

Bu olayın üzerinden kaç gün geçti bilmiyorum. Bir hafta..İki hafta.. (birkaç saat de olabilir aslında, inanın hiçbir fikrim yok) Beni sık sık kontrole gelen doktorlardan biri odama geldi. Normalde olsa yatağımda kendimi düzeltip ona bir selam vermeye çalışırdım ama halsizliğimden olacak sürekli gözlerim kapanıp duruyordu. Sürekli sürekli açılıp kapandıklarından dolayı (iradem dışında bir şeydi bu)

artık sırasını dahi takip edemiyordum, derken o doktor yanıma geldi ve elini ya-
vaşça gözümün üzerinde bir sağa bir sola sallamaya başladı. Ne yaptığını anlaya-
madığımdan sesimi çıkaramıyordum. Sonra aniden o eliyle yüzüme sağlam bir
şekilde şaplağı geçiriverdi. Yanındaki asistanı da gülmeye başlamıştı. (Onun ora-
da olduğunu fark edememiştim) Sonra da ekledi: “Yazık valla.. Şuncacık yaşında
düştüğü duruma bak. Kimseler de gelmez oldu yanına.” Çocuk oyalarmışçasına
yüzüme doğru eğilip: “Bize mi bıraktılar seni ha..” dedi. Ben de “Yok canım. Bir
iyileşeyim bırakırım sizi.. Öyle uzun misafirlikten hiç haz edemem ben.” dedim.
Bunu duymasıyla birlikte ani bir şekilde yüzümden çekilip yandaki masada bi-
riken birkaç evrakla, dosyayla ilgileniyormuş gibi yapmaya başladı. (Yanındaki
asistan da gülmüyordu artık). Doktora döndüm. Sanki az önce hiçbir şey olma-
mış gibi: “Hocam, tümör beynimde değil mi?” diye sordum. Gözlerim kapanıp
durduğundan tam olarak net bir şey göremiyordum ama yine de göz ucuyla bana
bakıp baş salladığı çok bariz bir şekilde anlaşılabilirdi.

Bir müddet süre sonra (gün, ay ya da yıl, hangisi olsun dersiniz artık) odama
bir kadınla bir adam girdi. Biraz asık suratlı gibiydiler, yüzleri hoşuma gitmedi.
Onlara kim olduklarını sordum. Bunu duyunca kadın boş boş yanındaki adamla
bakışmaya başladı. Adamda bir değişiklik yok. Sonra derin bir iç çekip sevimsiz
bir işi yapmanın verdiği can sıkıntısıyla: “Oğlum babanım ya ben senin.. Niye so-
rup duruyorsun sürekli sürekli..” Adama bakıp “Hmm.” diyorum (içimin ürperdi-
ğini anlamışlar mıdır acaba?) Kadına dönüp “Üstünü bir giydirsene şunun.” diyor.

Çok geçmeden dışarıdayız. “Babam” olduğunu söyleyen adam soğuk bir tavırla
yüzüme bile bakmadan yanındaki kadınla bir şeyler konuşuyordu ki birdenbire
yanlarına gelip kadına: “Anneciğim hiç halimi hatırlımı sormuyorsun, çok darılıyo-
rum valla..” dedim. Adam aynı soğuklukla “Halan o senin.” dedi. “Annen öleli bir
iki sene oluyor.” Boğazımda bir düğümlenme hissediyorum; ağlamam lazım ama
yanımdakilere çok yabancıyım, olmuyor.. “Hmm..” diyorum ister istemez.

Yolda ilerlerken insanlar durup durup bana bakıyor. Başımdaki dikeş izlerinden
mi dolayı acaba, yoksa sargılarım mı gözlerine batıyor? (Bilemiyorum.) Derken
adama soruyorum: “Nereye götürüyorsun beni? Odama dönmek istiyorum ben.”
İtici bir sesle: “Misafire gideceğiz. Merak ediyorlarmış seni.” Bunu duyunca öfkey-
le: “İstemiyorum ben misafir falan! Ne sürüklüyorsun beni milletin kapısına böy-
le! Odama gideceğim ben!” İnsanların bakışları üstümde yoğunlaşıyor. Burada
bulunmaması gereken, ürpertici, tiksiniç bir şeye bakar gibi duran onca göz üze-
rimde. Korkuyorum.. Adam da bu çıkışımdan dolayı bir hayli sinirlenmiş olacak,
ortalıkta saldırmamak için kendini zor tutuyor. İçimden geçiriyordum: “Bir şura-
dan çıkıp yatağıma kavuşuversem; upuzun, deliksiz bir uykuya dalsam. Bu herifi,
bu kadını, annemi inan iki dakikada hemen unutur kurtuluveririm.”

Derken yanıma gelip yapmacık bir sempatiyle: “Annemi görelim ister misin, me-
zarı arabayla çok yakın buraya..”

Mezarı çok sade bir şeydi annemin. Bekir kızı “Nermin Ökmen”.. Doğum, tarihi, ölüm tarihi ve bir “Ruhuna Fatiha” yazısı. İşte bu kadar. Duygulanmak istiyorum; ağlamak, hislenmek en azından bir iç geçirmek.. Hiçbirisi olmuyor. Kendimi zorlayıp düşünmeye çalışıyorum: “Anneciğim, şu anda iki adım ötemdesin ama bir bilsen seni ne kadar çok özlüyorum.. Kafam bugünlerde çok dalgın. Hiçbir şeye odaklanamıyorum. Aklıma hep anlayamadığım eskilerden kalma şeyler gelip duruyor. Çok garip anne.. İnan her gece alışabilirim, bunu da atlatabilirim gibisinden yalanlarla kendimi kandırmayı deniyorum, ama olmuyor. Birkaç hafta sonra bir ameliyatım var. “Uyanamama ihtimali var” gibisinden şeyler söylüyorlar. N’olur üzülmeye anne.. Çünkü bu dünyada kaybetmiş olsam bile, biliyorum bulacağım seni ben ölümün ötesinde..”

İlyas Talha Er

Görsel: Aleyna Barlı

Plakgöz

mekansızlığın ortasında
kelimesizliğin de hikâyesizliği
döner bir plakta hayat
yenerek hareketsizliği
plakgöz bilir
kelimelerin kifayetsizliği
bilmenin eksikliği
tamamlanmanın iplikleri
yıkılacak gibiyiz yani
birimizi elleseniz

kim kimden eksilir ki
ilişmenin denklemsizliği;
lakin düşüncenin eklemsizliği:
bundan insan olmak için
nefesin yetersizliği

gitmemenin varamamazlığı
menzsisizliğin kaybolmazlığı
tutsaklığın dehşetsizliği
yaşamanın işe yaramazlığı
plakgöz anlat
ellerinde ellerin
müziğin şahidisin
dokunamamanın delirmişliği
hayatın tellerine
gözlerinin birikmişliği

seni yaşamanın
bana hapsolmuşluğu;
seni sevmek
ortasında boşluğun:
hangimizin kaybolmuşluğu

sonra kuşları ellerinden tutuşun
okyanusları yüreğime döküşün
özgürlüğü kucaklayışın
yaşama şaşırılmazlığın
plakgöz dinle
el ele ellerin
kayıpdaşlığın ritmini
dokunmanın ahengini
hayatın ağını
ellerimizle ördüğümüz

Enes Kaynakçı

Görsel: Armut

Haziranın Gökyüzü

Seyre dalarken gökyüzünde
gözlerini aradım
Rüzgârı hiç unutmayacağım –
onu hep saçlarınla yaptığı
ufak dansla anacağım
Yağmur bir sevdaya
ancak bu kadar yakışır.
Yani her şey seninle tamamlanır
Haziran yağmurlarıyla
Temmuz sıcakıyla harmanlanır sevda
Biz, suskun ormanların yaz akşamlarında
içtiğimiz sigaralar gibi yanarken –
yavaş yavaş,
tutkuyla romantizme dökülür küllerimiz...
Ve gökyüzünü seyrederiz

Haziran Yalın

Köpek

Dünyaya nasıl baktığını anlamaz, kavrayamazmış. Gözlerini, kulaklarını hikayelere dikermiş hep. İştahla yeni hikayelere atılmış. Her zaman kendisi yaşamazmış ama duyduklarından sonra aynı kişi olarak da kalamazmış. Küçük yavru köpek; masum bakışları, meraklı burnu, dikkatli kulakları ve susmayan küçük ağzıyla oradan oraya koşar, bir şeyler ararmış. İnsanları kazar, onlarla birlikte derinlerde bir şeyler ararmış. İnsanlar çoğunlukla acılarını gömmüş topraklarına. Tuhaftır ki, en çok saklamak istedikleri de bulunmasını istedikleriymiş içten içe. İnatla kazırmış küçük köpek, inatla ararmış ama bazen buldukları ruhunu yorarmış. Bazen anlarmış, bazen akı almazmış. “Nasıl?” diye sormak o zamanlar anlamsızmış. Canını yakmışlar, kuyruğuna basmışlar, ağlamış acısından. Kızmış, diş bilemiş ama anlamış sonradan, canı yanmış olanın bile isteye onunla uğraşmasından. Anlasa da anlamasa da bazen fark etmiyormuş. Küçük köpek sadece yoluna devam etmek istiyormuş. Cesaret almış yanındakilerden, güvende hissetmiş, yüreklendirilmiş. Tedirgin hissetse de geçmiş, gitmiş. Bu korku ve endişelerin hava durumu gibi olduğunu gözlemlemiş. Ama bir gün, hiç de anlamadan büyümüş olduğunu fark etmiş. O anlamaya çalışırken, bir gün “Büyüdün.” demişler ona. “Yetişkin.” etiketi yapıştırmışlar. Öncesinde herkes ne yapacağını ona söylüyorken, sanki tek bir günde bu sefer her şeyin en doğrusunu bilmesini bekliyormuş herkes. Sancıları oluyormuş köpeğin. Artık kendisi de kendisine ne şekilde bakacağını bilemiyormuş. “Büyük müymüş, küçük müymüş?” demeye kalmadan hayat geçip gidiyormuş. Kimse onu bekleyemezmiş. Bir gün atlamış trene köpek; belirsizliğin içine, sislerin olduğu yere, ödü koparak cesaret edeceğini söyleyip söz vermiş. Ne olacağını bilmeden, nerede ineceğini bilmeden pencere kenarına yerleşmiş. Köpek, ne olursa olsun kazmaya devam edecekmiş. Çünkü kazdığı her kişi biraz da kendisiymiş.

Flanör

Fotoğraf: Doruk Gavaz

Buralar hep 45 numara.

Öyle soğuk ki...

Ayazda kalmış bekçi siki gibi sızlıyor içimdeki dördüncü kaburgam.

Hep o ağırır diğerlerinden bağımsız.

Babam bir kere beni hellokuş yaptı,
ama ben ağlamalarımı hep biriktirdim.

Korkunca mutlu olurdum çünkü babam vardı yanımda.

O korkuturdu, o kurtarırdı beni.

Hellokuşları ondan sevdim.

Belki bir gün bekçi olurum, ayazda kalmak için.

Ya da güzel sesli bir kadın fısıldar dördüncü kaburgama

ve o cambaz her seferinde göğşe düşer:

İşte bu yüzden biriktirmişim bütün ağlamalarımı...

Hazzi Bazzi

Görsel: Hazzi Bazzi

Yazanlar

Abdullah Furkan Doğan / Ali Kuzey Keleş/ Aşkın Keskin/ Berkay İsmet / Berkin Zobi/
Ceren Yenideniz / Cevat Adil Bezirgan/ Doruk Gavaz/ Ecem Aslan/ Emre Andersson/
Enes Kaynakçı/ Ferhan Düz/ Flanör/ Havin Özer/ Haziran Yalın/ Hazzı Bazzi/ Irmak
Çınar/ İrem Ateş/ İlyas Talha Er/ Koray Kurtoğlu/ Mehmet Öner/ Murat Boğurcu/ Murat
Mert/ Senem Uras/ Yağmur/ Yakup İskender/ Yiğit Barut/ Yusuf Öz

Kapak Tasarım

Elmakafa

Deklanşöre Basanlar

Abö/ Doruk Gavaz/ Öykü

Çizenler

Abö/ Aleyna Barlı/ Armut/ Daphne/ Elmakafa / Hazzı Bazzi

mail/ alacafanzin@gmail.com

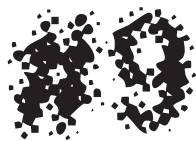
instagram/ alacafanzin

twitter/ fanzinalaca

instagram/ _elmakafa_

BURAYA KARALANMIŞ HER ŞEY BİRER HAYAL ÜRÜNÜDÜR
GERÇEKLE HİÇBİR **ALAKASI YOKTUR**

alacafanzin@gmail.com

 [alacafanzin](https://www.instagram.com/alacafanzin)